

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach, IV Wydział Pracy w sprawie ze skargi wierzyciela R. P. (1), na czynność Komornika Sądu Rejonowego w Pabianicach, odrzucił zażalenie wierzyciela na postanowienie tegoż Sądu z dnia 10 kwietnia 2015 r. w sprawie IV Po 5/15.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z art. 370 k.p.c. Sąd I instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Przepisy o postępowaniu apelacyjnym stosuje się odpowiednio do postępowania toczącego się na skutek zażalenia na podstawie art. 397 § 2 k.p.c.

Sąd podniósł, iż postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 roku w sprawie IV Po 5/15 uwzględnił skargę R. P. (1) na czynność Komornika Sądu Rejonowego w Pabianicach i uchylił postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. A zatem postanowienie z dnia 10 kwietnia 2015 roku czyni zadość żądaniu skargi. Natomiast w dniu 24 kwietnia 2015 roku R. P. (1) złożył zażalenie na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2015 roku podnosząc, że Sąd słusznie uchylił postanowienie komornika, jednakże nie ustosunkował się do wszystkich zarzutów skarżącego i wniósł o wydanie postanowienia z uzupełnionym uzasadnieniem.

Sąd I instancji zważył, iż powyższe zażalenie jako niedopuszczalne należy odrzucić, bowiem postanowienie z dnia 10 kwietnia 2015 roku uwzględnia w całości żądanie skarżącego i R. P. nie ma interesu prawnego w składaniu zażalenia. Jednocześnie Sąd podkreślił, iż uzasadnienie orzeczenia nie podlega zaskarżeniu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył zażaleniem R. P. podnosząc, iż Sąd I instancji uchylił postanowienie komornika, niemniej jednak nie ustosunkował się do żądań strony sformułowanych w zażaleniu na czynności komornicze. Skarżący wskazał, iż Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych zarzutów wierzyciela i nie podjął wniosku o zobowiązanie komornika do kontynuowania egzekucji z ruchomości, bez konieczności uzupełniania klauzuli wykonalności.

Mając uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i wydanie postanowienia z uzupełnionym uzasadnieniem.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. nakazuje odrzucić zażalenie, jeżeli zostało wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie przyjął, iż w przedmiotowej sprawie, z uwagi na brak przesłanki interesu prawnego we wniesieniu środka zaskarżenia po stronie R. P., zażalenie na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2015 r. podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Uzasadniając powyższe wskazać należy, iż u podstaw konstrukcji środków zaskarżenia leży pojęcie gravamen, oznaczające to, że strona lub uczestnik postępowania nieprocesowego, niezadowolony z rozstrzygnięcia sądu I instancji, pokrzywdzony tym rozstrzygnięciem, mogą zwrócić się do sądu odwoławczego o kontrolę rozstrzygnięcia wydanego przez sąd I instancji. Strona ma zatem interes prawny - gravamen, gdy istnieje obiektywna potrzeba zmiany lub uchylenia orzeczenia albo gdy strona uzyskała dla siebie orzeczenie nieuwzględniające jej żądań i wniosków (por. wyrok SA w Katowicach z 28.8.2003 r., I ACa 137/03, Wokanda 2004, Nr 11, s. 46, postanowienie SN z 2002-01-10 ICZ 197/01 Legalis). Warunkiem dopuszczalności zaskarżenia orzeczenia jest zatem interes skarżącego w tym zaskarżeniu, polegający na niezgodności orzeczenia z żądaniem zgłoszonym w procesie przez strony.

W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r., zgodnie z żądaniem wierzyciela zgłoszonym w skardze na czynność Komornika Sądu Rejonowego w Pabianicach, uchylił postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Wobec tego nie sposób było uznać, iż wystąpiły przesłanki pokrzywdzenia skarżącego stanowiące podstawę zaskarżenia orzeczenia.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń skarżącego, iż Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych zarzutów wierzyciela i nie podjął wniosku o zobowiązanie komornika do kontynuowania egzekucji z ruchomości, zaznaczyć należy, iż uchylenie czynności egzekucyjnej w następstwie uwzględnienia skargi na czynności komornika sprowadza się przede wszystkim do stwierdzenia, że czynność ta była wadliwa. Nie jest to równoznaczne z unicestwieniem samej czynności, a zwłaszcza wywołanych przez nią negatywnych skutków, w postępowaniu egzekucyjnym. Samo uchylenie czynności komornika następuje z reguły po stwierdzeniu uchybień formalnych, co nie przesądza ostatecznego wyniku postępowania egzekucyjnego. Należy przyjąć, że skarga na czynności komornika nie jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej wadliwym wyegzekwowaniem świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2002 r. IV KKN 622/00, OSNC 2002/12/154, Biul.SN 2002/5/13, M.Prawn. 2002/22/1047). Strona ma zawsze interes prawny w żądaniu uchylenia wadliwego orzeczenia bądź wadliwej czynności egzekucyjnej, niezależnie od tego, czy uchylenie to w ostatecznym wyniku doprowadzi do zrealizowania jej roszczeń materialno - prawnych. Uchylenie wadliwego orzeczenia lub wadliwej czynności leży także w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 1972 r. III CZP 24/72 OSNC 1972/12/212). Podkreślić należy, iż skarga na czynność komornika nie wszczyna postępowania egzekucyjnego; postępowanie wywołane skargą ma charakter wypadkowy w stosunku do właściwego postępowania egzekucyjnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r. III CZP 28/10 OSNC 2011/1/10, Biul. SN 2010/7/11).

Wobec powyższego Sąd I instancji obowiązany był na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. do zbadania prawidłowego przeprowadzenia postępowania i wykonania egzekucji przez komornika. Stwierdzając zaś, iż komornik zaniechał wysłuchania dłużnika przed podjęciem decyzji o umorzeniu postępowania, zasadnie uchylił zaskarżone postanowienie komornika w celu uzupełnienia obligatoryjnych czynności wynikających z treści art. 827 k.p.c. tj. z przyczyn formalnych.

Jednocześnie zaznaczyć należy, iż Sąd działając na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., nie może zastępować stron postępowania egzekucyjnego w zgłaszaniu wniosków niezbędnych do dokonania danej czynności egzekucyjnej. Nadzór Sądu nie może powodować działań komornika wymagających wniosku strony (nie zastępuje wniosku strony). Na gruncie rozpoznawanej sprawy, R. P. w skardze z dnia 10 marca 2015 r. wniósł jedynie o uchylenie postanowienia Komornika Sądowego w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego, wskazując na okoliczności uzasadniające kontynuowanie postępowania wobec dłużnika (k. 2). Nie wystąpił natomiast z wnioskiem wskazanym z zażaleniu tj. o zobowiązanie komornika do kontynuowania egzekucji z ruchomości bez konieczności uzupełniania klauzuli wykonalności. Wobec powyższego, Sąd I instancji uwzględniając w całości żądania skarżącego, prawidłowo orzekł jedynie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia.

Z tych też względów podniesiona argumentacja nie może przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Jedynie na marginesie należy dodać, że Komornik Sądowy po należytym wysłuchaniu wierzyciela, podejmie stosowną decyzję w zakresie dalszego postępowania. Jeżeli uzna, że zaszły przesłanki do umorzenia postępowania, wyda ponowne orzeczenie w tym zakresie, na które wierzycielowi ponownie będą przysługiwały wskazane prawem środki zaskarżenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie skarżącego jako bezzasadne.

Przewodnicząca: Sędziowie: